

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΔΗΜΟΣ ΜΟΣΧΑΤΟΥ-ΤΑΥΡΟΥ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Απόσπασμα από το 17^ο Πρακτικό 2011
Αριθμός Απόφασης: 81
Συνεδρίαση: 4 Οκτωβρίου 2011

Στο Μοσχάτο και στην αίθουσα συνεδριάσεων του Δήμου σήμερα 4 Οκτωβρίου 2011 ημέρα Τρίτη και ώρα 15:00 συνήλθε σε τακτική συνεδρίαση, ύστερα από την υπ' αριθμό πρωτ. 27770 έγγραφη πρόσκληση του Προέδρου της Οικονομικής Επιτροπής κ. Ανδρέα Γ. Ευθυμίου, Δημάρχου Μοσχάτου-Ταύρου, η οποία και επιδόθηκε νομότυπα σε όλα τα μέλη της την 30η Σεπτεμβρίου 2011.

ΠΑΡΟΝΤΕΣ

ΕΥΘΥΜΙΟΥ Γ. ΑΝΔΡΕΑΣ (ΠΡΟΕΔΡΟΣ)
 ΣΠΑΝΑΚΗΣ ΒΑΣΙΛΗΣ-ΠΕΤΡΟΣ (ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ)
 ΑΝΑΣΤΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
 ΧΑΤΖΗΑΝΤΩΝΙΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
 ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ
 ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗ ΑΓΓΕΛΙΚΗ
 ΤΟΥΦΕΞΙΔΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ
 ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΑΜΗΛΑΚΟΣ (αναπληρ. μέλος)

ΑΠΟΝΤΕΣ

ΚΑΖΑΛΑΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
 ΚΥΡΙΑΖΙΔΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ

Αφού διαπιστώθηκε νόμιμη απαρτία με παρόντα τα πιο πάνω 8 (οκτώ) μέλη, ο Πρόεδρος της Οικονομικής Επιτροπής κήρυξε την έναρξη της συνεδρίασης.

ΘΕΜΑ 7^ο : «α. Έγκριση ασκήθειας Έφεσης του Ν.Π.Δ.Δ. με την επωνυμία «ΔΗΜΟΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΑΘΛΗΣΗΣ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΚΩΝ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ ΔΗΜΟΥ ΤΑΥΡΟΥ», κατά του Μιχαήλ Μαξούτογλου , και κατά της με αριθμό 499/2010 οριστικής απόφασης του Ειρηνοδικείου Καλλιθέας και β. Διορισμός πληρεξουσίων δικηγόρων για την παράσταση και υποστήριξη των συμφερόντων του Δήμου Μοσχάτου-Ταύρου κατά την συζήτησή της , ενώπιον του παραπάνω δικαστηρίου ».

Ο κ. Πρόεδρος υποβάλλει στα μέλη της Οικονομικής Επιτροπής την εισήγηση της Δικηγόρου και Νομικής Συμβούλου του Δήμου Μοσχάτου-Ταύρου κ. Βασιλικής Κοντοέ - Παπαθωμά, η οποία έχει ως εξής:

Κύριε Πρόεδρε,

ΕΙΣΗΓΗΣΗ- ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΗ

Επί της από 21-9-2009 με αρ. κατάθεσης 69/ 21-9-2009 αγωγής του Μ. Μαξούτογλου κατά του παραπάνω Ν.Π , με την οποία ζητούσε να υποχρεωθεί αυτό να του καταβάλλει το ποσόν των 11.868 Ευρώ , εκδόθηκε η παραπάνω με αριθμό 499/2010 απόφαση του Ειρηνοδικείου Καλλιθέας, η οποία δέχτηκε εν μέρει την παραπάνω αγωγή και υποχρεώνει το Ν.Π να του καταβάλλει με το νόμιμο τόκο υπερημερίας από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την εξόφληση το ποσόν των πέντε χιλιάδων οκτακοσίων οκτώ (5.808) Ευρώ και μέρος των δικαστικών του εξόδων ,το οποίο όρισε στο ποσόν των 150,00 €.

Κατόπιν προφορικής εντολής του κ. Δημάρχου , προς προάσπιση των συμφερόντων του Δήμου λόγω του κατεπείγοντος από την ύπαρξη προθεσμίας , εντός της οποίας πρέπει ν' ασκούνται τα ένδικα μέσα, και αφού ελήφθη υπόψη α) ότι το συμφέρον του Δήμου ήτο να ασκηθεί η παραπάνω Έφεση και β) ότι η άσκηση των ενδίκων μέσων κατά της παραπάνω απόφασης είναι υποχρεωτική για το Δήμο ,σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 72 παρ. 2 του ν.3852/2010, στην οποία ορίζεται ότι « προκειμένου για μισθολογικές απαιτήσεις , κάθε μορφής, περιλαμβανομένων και των επιδομάτων, δεν είναι δυνατή η παραίτηση από την άσκηση ενδίκων μέσων, ο δικαστικός ή εξώδικος συμβιβασμός και η κατάργηση δίκης>> Το Ν. Π άσκησε, την παραπάνω Έφεση ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών ,η οποία προσδιορίστηκε να συζητηθεί στις 15-11-2013 . Επειδή το παραπάνω Ν.Π διαλύθηκε και ο Δήμος Μοσχάτου- Ταύρου ως ειδικός καθολικός διάδοχος αυτού συνεχίζει τις εκκρεμείς δίκες του ,η οικονομική Επιτροπή είναι αρμόδια σύμφωνα με τα άρθρα 58 παρ. 2 και 72 παρ. 1 ,στοιχ.1 γ και 2 του Ν. 3852/ 2010 για την έγκριση της παραπάνω Έφεσης ,η οποία έχει επί λέξει ως εξής :

<< ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΛΥΜΕΛΟΥΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΦΕΣΗ

Του Ν.Π.Δ.Δ με την επωνυμία << ΔΗΜΟΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΑΘΛΗΣΗΣ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΚΩΝ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ ΔΗΜΟΥ ΤΑΥΡΟΥ>>, που εδρεύει στον Ταύρο Αττικής , Πειραιώς και Επταλόφου αρ. 1 και εκπροσωπείται νόμιμα

ΚΑΤΑ

Του Μιχαήλ Ιωάννη Μαξούτογλου ,κατοίκου Ταύρου Αττικής, οδός Ήβης αρ. 5 και

ΚΑΤΑ

της με αριθμό 499 /2010 οριστικής απόφασης του Ειρηνοδικείου Καλλιθέας (διαδικασία Εργατικών διαφορών)

Επί της από 21-9-2009 με αρ. κατάθεσης 69/ 21-9-2009 αγωγής του Εφεσιβλήτου εναντίον μου , εκδόθηκε η παραπάνω προσβαλλομένη με αριθμό 499/2010 οριστική απόφαση του Ειρηνοδικείου Καλλιθέας ,η οποία **δέχτηκε εν μέρει** την παραπάνω αγωγή και με υποχρεώνει να του καταβάλλω με το νόμιμο τόκο υπερημερίας από την επομένη της επίδοσης της

αγωγής και μέχρι την εξόφληση το ποσόν των πέντε χιλιάδων οκτακοσίων οκτώ (5.808) Ευρώ και μέρος των δικαστικών του εξόδων, το οποίο όρισε στο ποσόν των 150,00 €.

Την οριστική αυτή απόφαση, αντίγραφο της οποίας μου επιδόθηκε στις 31-1-2011, **εκκαλώ** ενώπιον του Δικαστηρίου Σας, **νομίμως και εμπροθέσμως**, για τους παρακάτω νομίμους, βάσιμους και αληθινούς λόγους και για όσους επιφυλάσσομαι να προσθέσω και ειδικότερα :

Διότι όχι ορθά, παρά το Νόμο δια εσφαλμένης εφαρμογής και ερμηνείας του Νόμου (άρθρα 4 § 1, 22 § 1^α και 80 § 1 του Συντάγματος 1974/1986/2001, 13 και 14 Ν. 3016/2002, 16 Ν. 1405/1983, 13 και 24 Ν. 2470/1997, του Ν. 3205/2003, των άρθρων 2 § 16 Ν. 3234/2004, 1 § 13 Ν. 3029/2002, της ΚΥΑ 2/31607/0022/ 17.6.2002 [ΦΕΚ 225/τ. Β'/20.6.2002] που εκδόθηκε κατά εξουσιοδότηση του άρθρου 5 Ν. 2685/1999, των Ν. 2956/2001 και 3050/2002, των άρθρων 11⁷, 215 & 261 ΚΠολΔ, καθώς και του ισχύοντος Κώδικα Δήμων και Κοινοτήτων [Κ Δ & Κ - Ν. 3463/ 2006 – ΦΕΚ Α' 114/8.6.2006]), κατ' εσφαλμένη και πλημμελή εκτίμηση του αποδεικτικού υλικού, αλλά και χωρίς ορθή, ούτε και νόμιμη, αλλά επί το πλείστον αντιφατική αιτιολογία η προσβαλλόμενη αυθαίρετα έκανε μερικώς δεκτή την αγωγή του εφεσιβλήτου και με υποχρεώνει να του καταβάλλω με το νόμιμο τόκο υπερημερίας από την επομένη επιδόσεως της αγωγής και μέχρι την εξόφληση, το επιδικασθέν ποσόν, αναδρομικά και για το χρονικό διάστημα που η εκκαλουμένη δέχτηκε ότι δεν έχει υποπέσει σε παραγραφή το δικαίωμά του (ήτοι από 1-1-2007 μέχρι 21-9-2009), ως την «ειδική παροχή» του άρθρου 14 του Ν. 3016/2002, ποσού 88,00 € από 1.1.2002 έως 30.6.2002 και 176,00 € από 1.7.2002 έως σήμερα, κατά μήνα, η οποία μετά την ισχύ του Ν. 3205/2003 (νέο ενιαίο μισθολόγιο) διατηρήθηκε, δήθεν, από 1.1.2004 και εντεύθεν, ως προσωπική διαφορά βάσει του άρθρου 24 αυτού. Ενώ αντιθέτως θα έπρεπε κατ' ορθή εφαρμογή και αληθή ερμηνεία του Νόμου, αλλά και κατ' ορθή εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων, **να απορρίψει την αγωγή, αποδεχόμενο τις ενστάσεις και ισχυρισμούς μου** στο σύνολό τους

1.- Διότι, παρά το νόμο το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο παρέλειψε να εξετάσει και απέρριψε σιωπηρώς την προβληθείσα νομίμως **ένστασή μου περί αοριστίας της αγωγής του εφεσιβλήτου**, εξαιτίας της μη αναφοράς σε αυτήν των τυπικών και ουσιαστικών προσόντων, του είδους και των συνθηκών προσφοράς της εργασίας του, του συνολικού ποσού των καταβαλλομένων σε αυτόν μηνιαίων αποδοχών και λοιπών παροχών, επιδομάτων και αποζημιώσεων από οποιαδήποτε πηγή, καθώς επίσης και χωρίς προσδιορισμό επακριβώς του συνολικού ποσού των καταβαλλομένων μηνιαίων αποδοχών των εργαζομένων προς τους οποίους είχε χορηγηθεί η επίδικη παροχή, ώστε να είναι δυνατή η σύγκρισή των αποδοχών των κατηγοριών αυτών με τις αποδοχές του ενάγοντα και εντεύθεν η κρίση περί της τυχόν άνισης μεταχείρισής του καθώς επίσης και η κρίση, εάν στο πρόσωπό του συνέτρεξαν ή όχι από 31.12.2003 και έκτοτε οι νόμιμοι λόγοι μείωσης της προσωπικής διαφοράς ή σε περίπτωση που συνέτρεξαν, το μέτρο στο οποίο έγινε αυτό. Ειδικότερα, τόσο στο ακροατήριο όσο και με τις κατατεθείσες ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου προτάσεις μου πρότεινα και ανέπτυξα την παραπάνω ένσταση αοριστίας της αγωγής του εφεσιβλήτου αναφέροντας επί λέξει τα εξής : Ο ενάγων ζητά να καταβληθεί σε αυτόν η μηνιαία παροχή, που χορηγήθηκε σε διάφορες κατηγορίες εργαζομένων του Δημοσίου και Ν.Π.Δ.Δ, σύμφωνα με την εξουσιοδοτική διάταξη του άρθρου 14 παρ.2 του ν. 3016/2002.

Η διάταξη αυτή καταργήθηκε με το άρθρο 28 παρ 4 του ν. 3205/2003 στο οποίο ορίζεται ότι : << **Από την έναρξη ισχύος του παρόντος νόμου καταργούνται :** 1. 2. 3. 4. Το άρθρο 49 του Ν. 2956/2001 (ΦΕΚ258 Α'), η παρ. 4 του άρθρου 12 του ν. 3050/2002 (ΦΕΚ 214 Α), **το άρθρο 14 του Ν. 3016/2002 (ΦΕΚ 110 Α) και όλες οι κοινές υπουργικές αποφάσεις που εκδόθηκαν κατ' εξουσιοδότησή του**>>

Εξ άλλου σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 24 παρ. 2 του ίδιου νόμου 3205/2003 ορίζεται ότι : << ειδικότερα, ποσά που καταβάλλονται μέχρι την έναρξη ισχύος του παρόντος νόμου (1-1-2004) σύμφωνα με κοινές αποφάσεις των υπουργών Οικονομίας και Οικονομικών, Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και του κατά περίπτωση αρμόδιου Υπουργού, που εκδόθηκαν κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 14 του ν. 3016/2002 (ΦΕΚ 110 Α) ως ειδική παροχή και του άρθρου 49 του ν. 2956 / 2001 (ΦΕΚ 258 Α) όπως αυτό τροποποιήθηκε με την παρ. 5 του άρθρου 12 του ν. 3050/2002 (ΦΕΚ 214 Α) **, διατηρούνται ως προσωπική διαφορά** μειούμενη από οποιαδήποτε μελλοντική χορήγηση νέου επιδόματος, παροχής ή αποζημιώσεως ή από αύξηση του κινήτρου απόδοσης του άρθρου 12 του παρόντος νόμου. Οι

ανωτέρω κοινές Υπουργικές αποφάσεις καταργούνται από την έναρξη του παρόντος νόμου .Μετά την 31-12- 2003 **δεν καταβάλλονται σωρευτικά** η ως άνω προσωπική διαφορά μαζί με οποιαδήποτε πρόσθετη μισθολογική παροχή , που συμψηφίζοταν με αυτή , σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 14 του Ν. 3016 /2002 και τις κατ' εξουσιοδότηση αυτού εκδοθείσες κοινές υπουργικές αποφάσεις >>

Περαιτέρω με το άρθρο 8 του ίδιου νόμου 3205/2003 προβλέφθηκαν, ποια επιδόματα χορηγούνται και σε ποιους υπαλλήλους χορηγούνται αυτά ,ενώ με τη διάταξη της παρ. 22 αρ.3 του ίδιου άρθρου ορίστηκε ότι << πέραν των επιδομάτων και παροχών του παρόντος άρθρου ,όλα τα λοιπά επιδόματα ,αμοιβές και αποζημιώσεις που καταβάλλονται στους υπαλλήλους που εμπίπτουν στις διατάξεις του μέρους Α' του νόμου αυτού ,κατά την έναρξη ισχύος του ,με οποιαδήποτε ονομασία και από οποιαδήποτε πηγή ,καταργούνται εφόσον δεν προβλέπεται η χορήγηση τους από τις διατάξεις του νόμου αυτού .

Από τον συνδυασμό όλων των προαναφερομένων συνάγεται

ότι η χορηγηθείσα με το άρθρο 14 του Ν. 3016/2002 παροχή και τις κατ' εξουσιοδότηση αυτού εκδοθείσες ΚΥΑ , **προσέλαβε από 1-1-2004 τον χαρακτήρα της προσωπικής πλέον διαφοράς του συγκεκριμένου υπαλλήλου ,η οποία έκτοτε δεν καταβάλλεται σωρευτικά μαζί με οποιαδήποτε πρόσθετη μισθολογική παροχή που συμψηφίζοταν με αυτή , σύμφωνα με τις παραπάνω διατάξεις , αλλά , μειώνεται , σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 24 του Ν. 3205/2003 εφόσον στο πρόσωπο του δικαιούχου συνέτρεξαν οι παραπάνω προϋποθέσεις και κατά το μέτρο στο οποίο έγινε αυτό .**

Από τα παραπάνω συνάγεται , ότι ,για να είναι ορισμένη η αγωγή , με την οποία ζητείται η καταβολή της ένδικης παροχής , πρέπει να αναφέρεται σε αυτήν (την αγωγή) ,όχι μόνο το κατά τις 31 -12-2003 ύψος της ειδικής παροχής ,που έλαβε πλέον τον χαρακτήρα της προσωπικής διαφοράς ,**αλλά και ότι στο πρόσωπο του ενάγοντα δεν συνέτρεξαν έκτοτε οι νόμιμοι λόγοι μείωσης της προσωπικής διαφοράς ή σε περίπτωση που συνέτρεξαν ,το μέτρο στο οποίο έγινε αυτό.** Ο ενάγων κανένα από τα παραπάνω στοιχεία ,απαραίτητα για το ορισμένο της αγωγής του, δεν αναφέρει σε αυτήν και επιχειρεί να θεμελιώσει αυτήν στον ισχυρισμό ότι μόνη προϋπόθεση για χορήγηση της παροχής των 176 Ευρώ σε οποιονδήποτε υπάλληλο του Δημοσίου ,των ΟΤΑ ή των άλλων Ν.Π.Δ.Δ ήταν και είναι η υπαγωγή του στο ν. 2470/1997 ή στη συνέχεια στο ν. 3205/2003, χωρίς να αναφέρει **ποιά άλλα επιδόματα ελάμβανε κατά τον επίδικο χρόνο για τον οποίο αξιώνει την καταβολή της επίδικης παροχής** ,έτσι , ώστε να μπορεί να κριθεί από το Δικαστήριό σας ,εάν στο πρόσωπό του συνέτρεξαν ή όχι από 1-1-2004 και έκτοτε οι λόγοι μείωσης της προσωπικής διαφοράς ή σε περίπτωση που συνέτρεξαν , το μέτρο στο οποίο έγινε αυτό . **(Πολ. Πρωτ/κείο Αθηνών 6622/2009, Ειρηνοδ. Αθηνών 822/2008 και 339/2007 προσκομιζόμενες και επικαλούμενες)**

Πρέπει επομένως , να απορριφθεί η ένδικη αγωγή ,ως αόριστη ,

κατ άρθρο 216 Κ.Πολ. Δικ. της αοριστίας ερευνώμενης αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριό Σας και μη δυναμένης να θεραπευτεί ούτε με τις προτάσεις ούτε με παραπομπή στο περιεχόμενο άλλου εγγράφου (Α.Π 56/84 Δνη /25/1323 ΑΠ 1296 /83 ΝοΒ 32 /1028 Α. π 915/80 ΝοΒ 29/296) ούτε από την εκτίμηση των αποδείξεων , γιατί αντίκειται στις για την προδικασία διατάξεις του άρθρου 111 του Κ.Πολ. Δικ , των οποίων η τήρηση ερευνάται αυτεπαγγέλτως(Α.Π 1296/83 ο.π. Ε.Α 3225/80 ΝοΒ 28/1555) .

β) Περαιτέρω , η ένδικη αγωγή πάσχει αοριστία και διότι, απαραίτητα στοιχεία για το ορισμένο της αγωγής, με την οποία προβάλλονται αξιώσεις με βάση την αρχή της ίσης μεταχείρισης, είναι ο προσδιορισμός των προσώπων, προς τα οποία εκδηλώνεται η ευνοϊκή μεταχείριση ,τα τυπικά και ουσιαστικά στοιχεία , τόσο των προσώπων προς τα οποία δώκεται η εξομοίωση, όσο και των αιτούντων ,η εργασία την οποία αμφότερες οι κατηγορίες εργαζομένων προσφέρουν και οι συνθήκες , υπό τις οποίες , την προσφέρουν , ώστε να είναι δυνατή η σύγκρισή τους και εντεύθεν η κρίση περί της τυχόν άνισης μεταχείρισής τους (ΑΠ 47/2003 ΝΟΜ,) .

Με το δικόγραφο της ενδίκου αγωγής ο ενάγων απλώς επαναλαμβάνει την ρύθμιση των παραπάνω συνταγματικών διατάξεων, χωρίς να αναφέρει ,ποιο είναι το έργο του ,ούτε διευκρινίζει τις συνθήκες υπό τις οποίες τελούν τα πρόσωπα , έναντι των οποίων υφίσταται (δήθεν) δυσμενή διάκριση ,αλλά ούτε και αναφέρει με ποια ειδικότερη κατηγορία των υπαλλήλων του Δημοσίου

προς τους οποίους είχε χορηγηθεί με τις ήδη καταργηθείσες διατάξεις η επίδικη παροχή θέλει και πρέπει να εξομοιωθεί ,δεδομένου ότι την επίδικη παροχή λαμβάνουν περισσότερες της μιας κατηγορίες εργαζομένων στο Δημόσιο ή σε Ν.Π.Δ.Δ ,ποια η μισθολογική τους κατάσταση έναντι της μισθολογικής κατάστασης του ενάγοντα , με αποτέλεσμα να μη μπορεί να ελεγχθεί από το Δικαστήριό Σας αλλά και να αντικρουσθεί από εμάς η ουσιαστική βασιμότητα του εν λόγω ισχυρισμού και να καθίσταται απορριπτέα ως απαράδεκτη η κρινόμενη αγωγή λόγω της αοριστίας της .

Υ) Επιπλέον , στην παρ. 4 του καταργηθέντος ήδη άρθρου 14 του ν. 3016/2002 οριζόταν ότι : << Με τις προβλεπόμενες από τις διατάξεις των παραγράφων 1 και 2 του άρθρου αυτού κοινές υπουργικές αποφάσεις καθορίζονται ειδικότερα : α) οι δικαιούχοι των παροχών αυτών ,λαμβάνοντας υπόψη για τη χορήγηση ή μη των παροχών αυτών το συνολικό ποσόν των καταβαλλομένων μηνιαίων αποδοχών και λοιπών παροχών ,επιδομάτων και αποζημιώσεων από οποιαδήποτε πηγή_ >>

Απαραίτητα στοιχείο συνεπώς για το ορισμένο της αγωγής ,με την οποία προβάλλονται αξιώσεις με βάση την αρχή της ίσης μεταχείρισης κατ' εφαρμογή της παραπάνω διάταξης ,είναι ο προσδιορισμός επακριβώς του συνολικού ποσού των καταβαλλομένων στον ενάγοντα μηνιαίων αποδοχών και λοιπών παροχών ,επιδομάτων και αποζημιώσεων από οποιαδήποτε πηγή , καθώς επίσης και ο προσδιορισμός επακριβώς του συνολικού ποσού των καταβαλλομένων μηνιαίων αποδοχών των εργαζομένων προς τους οποίους είχε χορηγηθεί η επίδικη παροχή , ώστε να είναι δυνατή η σύγκρισή των αποδοχών **των** κατηγοριών αυτών και εντεύθεν η κρίση περί της τυχόν άνισης μεταχείρισής τους.

Με το δικόγραφο της ενδίκου αγωγής ,ο ενάγων αφού παραθέτει επιλεκτικά ορισμένες μόνο από τις ρυθμίσεις των καταργηθεισών ήδη διατάξεων (χωρίς να αναφέρει το παραπάνω κριτήριο της παρ. 4) ,δεν αναφέρει σκοπίμως κανένα απολύτως στοιχείο για τις μηνιαίες συνολικές αποδοχές του ,ούτε για τις συνολικές μηνιαίες αποδοχές των κατηγοριών εργαζομένων που είχαν λάβει την επίδικη παροχή, με αποτέλεσμα να μη μπορεί να ελεγχθεί από το Δικαστήριό Σας αλλά και να αντικρουσθεί από εμάς η ουσιαστική βασιμότητα του εν λόγω ισχυρισμού περί Δήθεν άνισης μεταχείρισης.

Όφειλε, επομένως, το Ειρηνοδικείο κατά παραδοχή της ενστάσεως αοριστίας που νομίμως προέβαλε, να απορρίψει την αγωγή ως αόριστη.

2.Διότι , κατ' εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 90 § 3 και 91 του Ν. 2362/1995.του νόμου , η εκκαλουμένη θεώρησε παραγραμμένες τις αξιώσεις του εφεσίβλητου **μόνον για το διάστημα από 1.1.2002 έως και 31-12-2006**, ενώ αν ερμήνευε και εφάρμοζε σωστά τις παραπάνω διατάξεις **θα έπρεπε να δεχτεί ως χρόνο ενάρξεως** της διετούς παραγραφής του άρθρου 90 § 3 του Ν. 2362/1995 **τη γένεση** κάθε αξιώσεώς του εφεσίβλητου και συνακόλουθα **θα έπρεπε να δεχτεί ότι οι αξιώσεις του έχουν παραγραφεί μέχρι την 21-9-2007 (ΟΛΑΠ 29/2006, ΑΕΔ 32/2008, ΝΟΜΟΣ ΔΦΟΡΝ 2009/37)** και όχι μόνον ως τις 31-12-2006 που δέχτηκε εσφαλμένα .

Από τις διατάξεις που παρατέθηκαν , συνάγεται , ότι οι αξιώσεις που πηγάζουν από καθυστερούμενες αποδοχές ή από άλλης φύσεως απολαβές η αποζημιώσεις ,οι οποίες οφείλονται απ ευθείας από το νόμο ,των οποίων την πληρωμή καθυστερεί για οποιοδήποτε λόγο το Δημόσιο ,κατά την υπό των οργάνων του αποδιδόμενη στο νόμο έννοια , εκ της οποίας (καθυστερήσεως) πάντως δεν παρακωλύεται η δικαστική επιδίωξη της απαιτήσεως περί καταβολής των αποδοχών υπόκειται στην υπό της παρ. 3 του άρθρου 90 του ν. 2362/1995 **διετή παραγραφή η οποία αρχίζει** ,κατά τη γραμματική διατύπωση της διατάξεως αυτής ,**από την γένεση της σχετικής αξιώσεως**, αφού η ρύθμιση αυτή της παρ. 3 του άρθρου 90 είναι **ειδική** και ως εκ τούτου **κατισχύει** της γενικής ρυθμίσεως του επομένου άρθρου 91 του ν. 2362 /1995 .

Κατά συνέπεια ,εφόσον η **ένδικη αγωγή ασκήθηκε στις 21-9-2009**,οποιαδήποτε αξίωση του ενάγοντα για καταβολή της ένδικης παροχής **έχει παραγραφεί για το διάστημα μέχρι 21-9-2007 (Α.Ε.Δ 32/2008, Α.Π 29/2006 , Α.Π. ΟΛ 38/2005, ΝοΒ 2005,1577, Α.Π ΟΛ 22/2005 ΝοΒ 2005.1087, Α.Π 663/2003 ΝοΒ 52, 227 Α.Π 450/2003,839/2002 αδημ..)**

Επομένως έσφαλλε η εγκαλούμενη που δέχτηκε διαφορετικό χρόνο έναρξης της παραγραφής και για το λόγο αυτό πρέπει να εξαφανιστεί

3. - Διότι ,κατ' εσφαλμένη ερμηνεία των περί ισονομίας συνταγματικών διατάξεων με την εκκαλουμένη απόφαση κρίθηκε, ότι ο ενάγων -εφεσίβλητος ,που παρείχε κατά το επίδικο διάστημα τις υπηρεσίες του με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου και οι αποδοχές του καθορίζονταν με τις εκάστοτε συλλογικές συμβάσεις εργασίας γι' αυτή την κατηγορία του προσωπικού των Ο.Τ.Α, αμείβετο τάχα σύμφωνα με το μισθολόγιο των Δημοσίων υπαλλήλων ,ενώ κατά τα ανωτέρω υπόκειτο σε διαφορετικό νομικό καθεστώς ,ως προς τη ρύθμιση των όρων της εργασιακής σχέσης και της αμοιβής του ,το οποίο δεν επιτρέπει την πλήρη εξομοίωσή του με τις συγκεκριμένες κατηγορίες των υπαλλήλων του Δημοσίου ,που λαμβάνουν την επίδικη παροχή για εξαιρετικούς λόγους .

Ειδικότερα στην παρ. 1 του άρθρου 16 του Π.Δ. 410/1988 «Προσωπικό Ιδιωτικού Δικαίου Δημοσίου , ΟΤΑ, ΝΠΔΔ» ορίζεται ότι : «Οι αποδοχές του προσωπικού του κεφαλαίου αυτού, καθορίζονται σύμφωνα με τις διατάξεις του ΝΔ 1198/1971 όπως ισχύει».

Στην παρ. 2 του άρθρου 1 του ΝΔ 1198/1972 «Θέματα προσωπικού ιδιωτικού δικαίου Δημοσίου, ΟΤΑ , ΝΠΔΔ- Νομοθεσία ΣΣΕ» ορίζεται ότι «Συλλογικαί συμβάσεις εργασίας υπογράφονται παρουσία του Υπουργού Εθνικής Οικονομίας ως και συλλογικές συμβάσεις εργασίας και αποφάσεις διαιτησίας κηρυσσόμεναι υποχρεωτικά κατά την διαδικασία του άρθρου 5 του Ν. 239/1955 δεν δεσμεύουν το Δημόσιον , τους ΟΤΑ και τα ΝΠΔΔ ως προς το παρ' αυτοίς επί σχέσει εργασίας ιδιωτικού δικαίου απασχολούμενον προσωπικόν».

Στην παρ. 1 του Ν. 1876/1990 «Συλλογικές συμβάσεις εργασίας κλπ διατάξεις» ορίζεται ότι: «Ο νόμος αυτός αφορά όλους όσους εργάζονται με σχέση εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου σε οποιονδήποτε ημεδαπό ή αλλοδαπό εργοδότη, επιχείρηση, εκμετάλλευση ή υπηρεσία του ιδιωτικού ή δημοσίου τομέα της οικονομίας , στους οποίους συμπεριλαμβάνονται και οι εργαζόμενοι στη γεωργία , κτηνοτροφία και συναφείς εργασίες , καθώς και οι κατ' οίκον εργαζόμενοι» στο δε άρθρο 19 ότι «Για τους εργαζόμενους με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου στο Δημόσιο, ΝΠΔΔ και ΟΤΑ , ισχύουν οι διατάξεις αυτού του Νόμου, εφόσον δεν αποκλείονται από τη φύση τους και με την επιφύλαξη των παρακάτω ρυθμίσεων ...».

Σύμφωνα με τις παραπάνω διατάξεις , οι υπάλληλοι που απασχολούνται στους Δήμους και στα Ν.Π.Δ.Δ των Δήμων , με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου , αμείβονται δυνάμει Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας που ισχύουν για τους Δήμους και όχι με το μισθολόγιο των δημοσίων υπαλλήλων (ΑΠ 1200/1998 ΕΕΝ/2000, 50 , επίσης και το υπ' αριθ. πρωτ. 2/25149/3-6-2005 έγγραφο του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους).

Περαιτέρω, με τη διάταξη του άρθρου 4 παρ. 1 και 2 του ισχύοντος Συντάγματος, με την οποία θεσπίζεται η αρχή της ισότητας, ειδικότερη μορφή της οποίας αποτελεί η προβλεπόμενη από το άρθρο 22 παρ. 1 β' του αυτού Συντάγματος αρχή της ίσης σε σχέση με την αμοιβή μεταχείρισης των εργαζομένων, αφενός μεν δεσμεύεται ο νομοθέτης ο οποίος στο θέμα της αμοιβής δεν μπορεί να κάνει διακρίσεις όταν όλοι εργάζονται υπό τις αυτές γενικώς συνθήκες , εκτός αν οι διακρίσεις αυτές δεν είναι αυθαίρετες , αλλά επιβάλλονται από λόγους γενικότερου κοινωνικού ή δημοσίου συμφέροντος, αφετέρου δε , θεσπίζεται κανόνας δημόσιας τάξης , με τον οποίο παρέχεται στον εργαζόμενο το δικαίωμα να αξιώσει από τον εργοδότη του τη μεγαλύτερη αμοιβή που καταβάλλεται οικειοθελώς , δηλαδή είτε μονομερώς , είτε σε εκπλήρωση υποχρέωσης από ατομική σύμβαση , σε άλλο μισθωτό του , που ανήκε στην ίδια κατηγορία και παρέχει τις ίδιες , υπό τις ίδιες συνθήκες , υπηρεσίες, εκτός αν η διαφορετική αυτή αμοιβή είναι δίκαιη και εύλογη γιατί συντρέχει κάποιος ειδικός και σοβαρός , κατ' αντικειμενική κρίση , λόγος. Τέτοιος λόγος που δικαιολογεί τον καθορισμό , είτε από το νομοθέτη, είτε από τον εργοδότη, διαφορετικής αμοιβής μεταξύ δύο μισθωτών οι οποίοι παρέχουν τις ίδιες υπηρεσίες υπό τις αυτές συνθήκες , συντρέχει και όταν ο ένας από αυτούς παρέχει την εργασία του με σχέση δημοσίου δικαίου και ο άλλος με σχέση ιδιωτικού δικαίου . Τούτο δε, διότι, στην περίπτωση αυτή , ο καθένας από τους μισθωτούς αυτούς υπόκειται σε διαφορετικό νομικό καθεστώς, ως προς τη ρύθμιση των όρων της εργασιακής του σχέσης , της αμοιβής, της υπηρεσιακής εξέλιξης, της κοινωνικής ασφάλισης κλπ (ΑΠ 413/1994 Δ/νη/995, 159, ΝοΒ/1995 387, Εφ.Αθ. 2746/2003 Δ/νη 2004.545). Επίσης, η αρχή της ισότητας δεν εφαρμόζεται επί συγκεκριμένης , βάσει διατάξεως νόμου , παροχής προς ορισμένη κατηγορία μισθωτών, σε σχέση με μισθωτούς οι οποίοι ανήκουν σε διαφορετική κατηγορία, όπως είναι στην προκειμένη περίπτωση αυτοί που έχουν

διαφορετικό εργοδότη και διαφορετικούς, ενόψει του είδους της εργασίας τους , όρους απασχολήσεως και απολαβών. Ούτε επιτρέπεται η σύγκριση να γίνει επιλεκτικά με βάση ορισμένη μόνο επί μέρους μισθολογική παροχή , χωρίς συσχετισμό προς το ευρύτερο σύνολο αποδοχών, στο οποίο αυτή περιλαμβάνεται (ΑΠ 796/2001 ΕΕΡΓΔ/2002.337).

Στην προκειμένη περίπτωση δεν συνέτρεχε περίπτωση παραβίασης της αρχής της ισότητας καθόσον ο ενάγων –εφεσίβλητος, αφενός παρείχε την εργασία του με σχέση ιδιωτικού δικαίου , αμειβόμενος βάσει συλλογικών συμβάσεων εργασίας και όχι με το μισθολόγιο των δημοσίων υπαλλήλων , υπαγόμενος έτσι σε διαφορετικό νομικό καθεστώς ως προς τη ρύθμιση των όρων της εργασιακής του σχέσης, της αμοιβής κλπ και αφετέρου εργοδότη του είχε κατά το επίδικο χρονικό διάστημα το Ν.Π.Δ.Δ << ΔΗΜΟΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΑΘΛΗΣΗΣ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΚΩΝ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ ΔΗΜΟΥ ΤΑΥΡΟΥ >> και όχι το Ελληνικό Δημόσιο ,όπως οι δικαιούμενοι της επίδικης πρόσθετης αμοιβής υπάλληλοι του Δημοσίου .

Επομένως έσφαλλε η εγκαλουμένη δεχθείσα τα αντίθετα και για το λόγο αυτό πρέπει να εξαφανιστεί.

4. Διότι , με την εκκαλουμένη απόφαση εσφαλμένως κρίθηκε ότι η επίδικη παροχή έχει το χαρακτήρα προσαύξησης μισθού των δικαιούχων υπαλλήλων εντασσόμενη στις τακτικές αποδοχές τους και ότι θα πρέπει να χορηγείται αδιακρίτως σε όλο το προσωπικό του Δημοσίου ,των Ν.Π.Δ.Δ και των ΟΤΑ που υπάγονται (μέχρι την 31-12-2003) στο μισθολογικό καθεστώς του ν. 2470 /1997 αλλά και στο βάσει του ν. 3205 /2003 ,νυν ισχύον από 1-1- 2004 μισθολογικό καθεστώς , ανεξαρτήτως των ιδιαίτερων όρων εργασίας τους και κατά τρόπο μη συναρτώμενο με κλαδικές ή άλλου είδους εργασιακές ιδιαιτερότητες . Έτσι όμως κρίνοντας η παραπάνω απόφαση ευθέως παραβίασε τον νόμο αφού στο άρθρο 14 του Ν. 3016 /2002 <<Υλοποίηση συλλογικών συμφωνιών >> προβλέφτηκε ρητά ότι :

παρ.3 << Αν καταβάλλονται οποιοδήποτε είδους πρόσθετες μισθολογικές παροχές ,που υπολείπονται του ποσού των 176 Ευρώ επιτρέπεται να χορηγείται μόνο η διαφορά μέχρι του ποσού αυτού . Οι ρυθμίσεις αυτές όσον αφορά το προσωπικό των ΟΤΑ και των λοιπών Ν.Π.Δ.Δ περιορίζονται στις υφιστάμενες από τον προϋπολογισμό τους δυνατότητες >> . Περαιτέρω στην παρ. 4 του ίδιου άρθρου του ν. 3016/2002 οριζόταν ότι : << Με τις προβλεπόμενες από τις διατάξεις των παραγράφων 1 και 2 του άρθρου αυτού κοινές υπουργικές αποφάσεις καθορίζονται ειδικότερα : α) οι δικαιούχοι των παροχών αυτών ,λαμβάνοντας υπόψη για τη χορήγηση ή μη των παροχών αυτών το συνολικό ποσόν των καταβαλλομένων μηνιαίων αποδοχών και λοιπών παροχών , επιδομάτων και αποζημιώσεων από οποιαδήποτε πηγή >>

Σύμφωνα με τις προαναφερθείσες διατάξεις για την καταβολή ή όχι της παροχής αυτής για κάθε κατηγορία εργαζομένων λαμβάνεται υπόψη το συνολικό ποσόν των καταβαλλομένων μηνιαίων αποδοχών και λοιπών παροχών ,επιδομάτων και αποζημιώσεων από οποιαδήποτε πηγή . Εν προκειμένω, στο σύνολο των υπαλλήλων των Ο.Τ.Α (μονίμων και με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου) καθώς και στους υπαλλήλους των νομικών τους προσώπων , με την υπ αρ. 2040222/ 4110/0022/19-6-1998 κοινή απόφαση των υπουργών Εσωτερικών ,Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και Οικονομικών και με αιτιολογία το γεγονός ότι η φύση της εργασίας του προσωπικού των ΟΤΑ επιβάλλει συνεχείς μετακινήσεις εντός των ορίων της έδρας αυτών χορηγήθηκε στο προσωπικό αυτό εφάπαξ ετήσια αποζημίωση ,οριζόμενη αρχικά σε 90.000 για το έτος 1998 και σε 120 .000 από το έτος 1999 για την κάλυψη των δαπανών κίνησης ,στις οποίες υποβάλλονται λόγω της φύσεως της απασχολήσής τους και καθορίσθηκε ότι η αποζημίωση αυτή βαρύνει αποκλειστικά τους οικείους προϋπολογισμούς των ΟΤΑ, η δε καταβολή της γίνεται με ξεχωριστό τίτλο πληρωμής τμηματικά στο τέλος κάθε τριμήνου .

Η αποζημίωση αυτή αναπροσαρμόσθηκε κατ έτος με τις με αρ 2/54621/0022/22-7-99 , 2/648/0022/30-12-1999 , 2/83422/0022/5-12-2000 και 2/71516/0022 /12-12-2001 κοινές αποφάσεις των υπουργών Εσωτερικών ,Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και Οικονομικών.

Με την με αρ. 2/31607/0022 /17-6-2002 κοινή απόφαση των υπουργών Εσωτερικών ,Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και Οικονομικών , η οποία έλαβε υπόψη της ,όπως ρητά αναφέρεται στο κείμενό της ,την διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 14 του ν . 3016/2002 το ποσόν της αποζημίωσης αυτής αναπροσαρμόστηκε στο ποσόν των 176 Ευρώ , προκειμένου η

αποζημίωση αυτή να εξισωθεί -συμψηφιστεί με την ειδική παροχή του άρθρου 14 του ν. 3016/2002 .

5. Διότι , παρά το νόμο το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο κήρυξε την εκκαλουμένη απόφαση προσωρινά εκτελεστή, **παραβιάζοντας ευθέως** τη διάταξη του άρθρου 909 παρ. 1 του Κ.Πολ. Δικ. σύμφωνα με την οποία προσωρινή εκτέλεση δεν μπορεί να διαταχθεί κατά του Δημοσίου ,των Δήμων και των Κοινοτήτων ,σύμφωνα δε με τις συνδυασμένες διατάξεις του παραπάνω άρθρου ,του άρθρου 8 του ν. 2097/52 ,του Ν.Δ 31/68 και του άρθρου 276 του ν. 3463/2006 προσωρινή εκτέλεση δεν μπορεί να διαταχθεί και εναντίον των Δημοτικών Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου ,που απολαμβάνουν , όλων ανεξαιρέτως, των δικαστικών και Δικονομικών προνομίων του Δημοσίου.

Επειδή, κατ' ακολουθία των ανωτέρω αναφερομένων, η εκκαλουμένη δεν εφάρμοσε σωστά το νόμο και δεν εκτίμησε σωστά τις αποδείξεις

Επειδή πρέπει να εξαφανισθεί η εκκαλουμένη απόφαση ως μη νόμιμη και εσφαλμένη.

Επειδή η Έφεση μου είναι νόμιμη ,βάσιμη , αληθινή και **ασκείται εμπροθέσμως** .

Για τους λόγους αυτούς

Και όσους άλλους επιφυλάσσομαι να προσθέσω νόμιμα και εμπρόθεσμα .

ΖΗΤΩ

Να γίνει δεκτή η έφεσή μου. Να εξαφανισθεί η εκκαλουμένη με αριθμό 499/2010 απόφαση του Ειρηνοδίκειου Καλλιθέας ώστε ν' απορριφθεί η από 21-9-2009 με αρ. κατ. 69/2009 αγωγή του εφεσιβλήτου

Να επιβληθεί σε βάρος του η δικαστική μου δαπάνη του πρώτου και του παρόντος βαθμού .

Αθήνα 22 Φεβρουαρίου 2010

Η επί παγία αντιμισθία Πληρεξουσία Δικηγόρος >>

Επειδή ,σύμφωνα με τα προαναφερθέντα η άσκηση της παραπάνω έφεσης ,επιβάλλεται από τον νόμο και για την υπεράσπιση των συμφερόντων του Δήμου εισηγούμαι :

α) Την Έγκριση της από 22-2-2010 ασκηθείσας Έφεσης με αρ.κατάθεσης 1603/11 η συζήτηση της οποίας έχει προσδιοριστεί για τις 15-11-2013 **β)** Τον διορισμό των επί παγία αντιμισθία πληρεξουσίων δικηγόρων του Δήμου Μοσχάτου –Ταύρου, Βασιλικής Κοντοέ – Παπαθωμά (ΑΜ ΔΣΑ 11045) Ηλία Μπιζάνη (ΑΜ ΔΣΑ 10627) και Αριστείδη Τριγώνη (ΑΜ ΔΣΑ 5477),οι οποίοι θα ενεργούν , είτε μαζί από κοινού ,είτε καθένας χωριστά για την υποστήριξη της παραπάνω Αίτησης - Αγωγής , κατά την συζήτηση της υπόθεσης στην δικάσιμο που έχει οριστεί ή και σε κάθε νόμιμη αναβολή της προβαίνοντας σε κάθε νόμιμη ενέργεια για την υποστήριξη των συμφερόντων του Δήμου .

Η επί παγία αντιμισθία

Δικηγόρος του Δήμου Μοσχάτου –Ταύρου

Τέλος ο κ. Πρόεδρος κάλεσε την Οικονομική Επιτροπή να αποφασίσει σχετικά.

Η Οικονομική Επιτροπή μετά από διαλογική συζήτηση και αφού έλαβε υπ' όψη της τις ισχύουσες διατάξεις, τα υποβληθέντα στοιχεία και την προαναφερομένη εισήγηση.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ΟΜΟΦΩΝΑ

α) Την Έγκριση της από 22-2-2010 ασκηθείσας Έφεσης με αρ. κατάθεσης 1603/11 η συζήτηση της οποίας έχει προσδιοριστεί για τις 15-11-2013 **β)** Τον διορισμό των επί παγία αντιμισθία πληρεξουσίων δικηγόρων του Δήμου Μοσχάτου –Ταύρου, Βασιλικής Κοντοέ – Παπαθωμά (ΑΜ ΔΣΑ 11045) Ηλία Μπιζάνη (ΑΜ ΔΣΑ 10627) και Αριστείδη Τριγώνη (ΑΜ ΔΣΑ 5477),οι οποίοι θα ενεργούν , είτε μαζί από κοινού ,είτε καθένας χωριστά για την υποστήριξη της παραπάνω Αίτησης - Αγωγής , κατά την συζήτηση της υπόθεσης στην δικάσιμο που έχει οριστεί ή και σε κάθε νόμιμη αναβολή της προβαίνοντας σε κάθε νόμιμη ενέργεια για την υποστήριξη των συμφερόντων του Δήμου .

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

**Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΑΝΔΡΕΑΣ Γ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ**

ΤΑ ΜΕΛΗ

**Ακριβές Αντίγραφο
Μοσχάτο 6/10/2011
Η Πρ/νη Δ/σης**

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ